

עין משפט
גר מצוה

ג. א. מ"י פ"ג מהל' סוטה
הלכה טו סמוג עשין ט"ז:

המקנא פרק ראשון סוטה

נפש הקדמוני. נתן עיניו בחוה ובא עליה והיינו דכתיב (בראשית א) הנחש השיאני לשון תשמיש ונשואין הוא: **נעלו הימנו.** קומה וקופסה: יבא מלך. שלך עשאו ערוס מכל: **אני אמרתי יהלך בקומוס וקופס.** מקללנו אתה למד. וכן כל אלה אתה למד מקללתן: **קין.** נתן עיניו בחוה ויחיה שנולה עם הבל ששתי תאוות נולדו עמוס (והיינו דכתיב (בראשית ד) את אחיו את הבל שני אחים שני ריבויים: **קרח.** על הכהונה ונבלע: **בלעם.** במתו של בלק לקלל את ישראל והרגו במדין שהלך ליעול שכר עשרים וארבעה אלף שפלו מישרחל בעצמוס):

תורה אור השלם

[illegible]

שמואל ב יח טו
וַיַּעַשׂ אֲבִשְׁלוֹם כְּדָבָר
הַזֶּה לְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
יָבֹאוּ לְמִשְׁפַּט אֶל הַמֶּלֶךְ
וַיַּעַב אֲבִשְׁלוֹם אֶת לֵב
אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל:

שמואל ב טו
8 ויאמר יואב לא בן
א חילה לפניך ויקח שלשה
א בטנים בכפו ויקעסם בלב
א גשלוש ודענו כי בן בלב
ד אלה: שמואל ב יח
9 ותתצב אחתו מרחק
ז יצעה מה יעשה לו:
שמות ב ד
10 ותסגר מרים מחוץ
ל אוזנה שבעת ימים והעם
ז א נסע עד האסק מרים:

מכבדו כי יט
1. ויעל יוסף לקבר את
אז: ויעלו אתו כל עבדי
פועה: ויביתו לו ויטו
מז: מרים: באישיו: 2
היו: קשה אתו עצמות
הן: עמו כי נשבעו יוסף
אז בני ישראל לאמר: פקד
ויקד אלרחם: אהבם
הן: ועליתם את עצמותי
אז: שמה יניח
3. וקבר אתו בני בארץ
מאב: מול בית פטור ולא
היו: עמו בקרנוד: עד
דום הנה: וברכי לו
4. ואבקש ששיר: ארץ
ורקב: מדרה: תעמח
הן: לקחין: כבוד: 5
יספק: ישעיה: חח
6. ואמר לו: אבא: וכל
היו: כבדו: וכל
עוד: אשר: באת: הנה
לית: אשר: מפלשים
הן: חסד: משה: שמואל
7. אות: חן: כי: היא
יך: עקב: שושנים: 8
הן: ואמר: לא: דעו: 9
הן: היא: ב: תאנף: הוא
מוקש: מפלשים: ובעת
הוא: מפלשים: משלים

בִּשְׂרָאֵל: שׁוֹפְטִים יֵד
7. וְלֵךְ שִׁמְשׁוֹן עִזְתָּהּ
וְיֵא שֵׁם אִשָּׁהּ וְזֶה חֵבָא
אִידֵךְ: שׁוֹפְטִים טו א
8. וְיֵרֵד שִׁמְשׁוֹן תַּמְנֵהָ
וְיֵא אִשָּׁה בְּתַמְנֵהָ מִכּוֹת
פִּישִׁתִּים: שׁוֹפְטִים יד א
19. וְהֵא אַחֲרֵי כֵן יִזְחֹק
וְיֵא מִלֵּל עֲלֵיהֶם וְיֵא

אֵלֶּה בְּנֵי שֵׁרָק שֶׁמָּה
דִּילְלָה: שׁוּמְטִים טו ד 20.
פִּי שֶׁהֵיטָם לֵאמֹר עָלוּ הַפֻּעֵם
ח דָּר מַעְלִיָּה: שׁוּמְטִים טו כ
לו בְּדִבְרֵיהֶם כָּל הַיָּמִים וְתֵאלֶּצֶ
וְיָאֵת וְתֵשֵׁב רוּחַ יְהוָה עַל בֶּן
אִיחָ דְּנֶשֶׁךְ עֲקֹבִי טוֹס חִפֵּל רַח

וכן מצינו ⁶ בנחש הקדמוני שנתן עיניו כמה שאינו ראוי לו מה שביקש
 נתנו לו ומה שבידו נטלוהו ממנו אמר הקב"ה אני אמרתי יהא מלך על כל
 בהמה וחיה ועכשיו י'רור הוא מכל הבהמה ומכל חית השדה אני אמרתי
 יהלך בקומה וקופה עכשיו על גחונו ילך אני אמרתי יהא מאכלו מאכל אדם
 עכשיו עפר יאכל הוא אמר אהרונ את אדם ואשא את חוה עכשיו איבה אשית
 בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה וכן מצינו בקץ וקרח ובלעם ודואג
 ואחיתופל וגחזי ואבשלום ואדוניו ועוהיו והמן שנתנו עיניהם כמה שאינו
 ראוי להם מה שביקשו לא ינתן להם ומה שבידם נטלוהו מהם: בידך התחילה
 עכירה וכו': מנא ה"מ אלימא משום דכתיב ⁷ בכתה ה' את יריכך ונפלה ואת
 במגך צבה והכתיב ⁸ וצבתה במגנה ונפלה ירכה אמר אביי כי לייט לייט תחילה
 ירך והדר במן לייט ⁹ ומאי כי ברקי כי אורחיהו ברקי במן ברישא והדר ירך
 בקללה נמי כתיב ¹⁰ לצבות במן ולנפיל ירך ¹¹ והוא דמודע לה כהן דבמן ברישא
 והדר ירך שלא להוציא לעז על מים המרים: **מתני'** שמשון הלך אחר עיניו
 לפיכך נקרו פלשתים את עיניו שנאמר ¹² ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו
 אבשלום נתגאה בשערו לפיכך נתלה בשערו ולפי שבא על עשר פלגשי אביו
 לפיכך נתנו בו עשר לונביות שנאמר ¹³ ויסבו עשרה ¹⁴ אנשים נרשאי כלי יואב
 ולפי שגנב ג' ¹⁵ גנבות לב אביו ולב ב"ד ולב ישראל ¹⁶ (שנאמר ¹⁷ ויגנב אבשלום
 את לב אנשי ישראל) לפיכך נתקעו בו ג' שבטים שנאמר ¹⁸ ויקח ¹⁹ שלושה
 שבטים ככפו ויתקעם בלב אבשלום וכן ²⁰ לענין המוכה מרים המתונה למשה
 שעה אחת שנאמר ²¹ ותחבצ אחרות מחרוק לפיכך נתעכבו לה ישראל ²² ימים
 במדבר שנאמר ²³ והעם לא נסע עד האסף מרים יוסף וזה לקבור את אביו
 ואין באחיו גדול ממנו שנאמר ²⁴ ויעל יוסף לקבור את אביו ויעל עמו גם רכב
 גם פרשים מי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק בו אלא משה משה וזה בעצמות
 יוסף ואין בישראל גדול ממנו שנאמר ²⁵ ויקח משה את עצמות יוסף עמו מי לנו
 משה שלא נתעסק בו אלא המקום שנאמר ²⁶ ויקבור אותו בביא לא על משה
 בלבד אמרו אלא על כל הצדיקים שנאמר ²⁷ והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאסף;
גמ' ת"ר שמשון בעיניו מרד שנאמר ²⁸ ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי
 היא ישרה בעיני לפיכך נקרו פלשתים את עיניו שנאמר ²⁹ ויאחזוהו פלשתים
 וינקרו את עיניו איני והכתיב ³⁰ ואביו ואמו לא ידעו כי מה' הוא כי אול מיהא
 בטר ³¹ ישרותיה אול תניא ³² רבי אומר תחילת קלקולו בעוה לפיכך לקה בעוה ³³
 תחילת קלקולו בעוה דכתיב ³⁴ ויילך שמשון עותה וירא שם אשה וזנה וגו'
 לפיכך לקה בעוה דכתיב ³⁵ ויורידו אותו עותה והכתיב ³⁶ ויירד שמשון תמנתה
 תחלת קלקולו מיהא בעוה היה ³⁷ ויהי אחרי כן ויאהב אשה בנחל שורק ושמה
 דלילה תניא רבי אומר אילמלא ³⁸ (לא) נקרא שמה דלילה ראויה היתה שתקרא
 דלילה דילולה את כחו דילולה את לבו דילולה את מעשיו דילולה את
 כחו דכתיב ³⁹ ויסר כחו מעליו דילולה את לבו דכתיב ⁴⁰ ותרא דלילה כי הגיד
 לה את כל לבו דילולה את מעשיו דאיתתלק שכינה מינה דכתיב ⁴¹ והוא לא
 ידע כי ה' סר מעליו ותרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו מנא ידעה א"ר
 חנין א"ר ניכרין דברי אמת אביי אמר ידעה בו באותה צדיק דלא מפיק שם
 שמים במילה כיון דאמר ⁴² נזיר אלהים אני אמרה השתא ודאי קושטא
 קאמר ⁴³ ויהי חזק ⁴⁴ הציקה לו בדבריה כל הימים ותאלצהו מאי ותאלצהו אמר
 רבי יצחק דבי רבי אמי בשעת גמר ביאה נשמטה מתחתיו ⁴⁵ ועתה השמרי
 נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא מאי כל טמא ותו עד
 השתא דברים טמאים קאכלה א"ר יצחק דבי רבי אמי דברים האסורים בניזיר
⁴⁶ ויבקע אלהים את המכתש אשר בלחי א"ר יצחק דבי רבי אמי הוא איהו
 לדבר טמא לפיכך נתלו חייו בדבר טמא ⁴⁷ ותחל רוח ה' וגו' א"ר חמא בר'
 חנינא דלתה נבואתו של יעקב אבינו דכתיב ⁴⁸ יהי דן נחש עלי דרך לפעמו
 במחנה דן א"ר יצחק דבי רבי אמי מלמד שהיתה שכונה מקשקשת לפניו
 כוונ כתיב הכא לפעמו במחנה דן וכתיב ההם ⁴⁹ פעמון ורימון קין צרעה ובין
 אשתאול אמר ר' אמי צרעה ואשתאול שני הרים גדולים היו ועקין שמשון
 וטחנן זה בזה ⁵⁰ והוא חלל להושיע את ישראל אמר רבי חמא ברבי חנינא

שדילגה. עקרה. כמו אבני הר שנדללוש: מנא ידע. הלא כמה מינים אמר לה קודם לכן ומא ומיושנין ודבורים על אופניהם. רחמה שערו גדול ולא היה שומה לו וביניהם שהדברים האחרונים שאלמ ופאללו. לכן דוחק ומתקנה: בשעם גמר ביאה. מאות האדם מרובה: רבישם האסורים לגוי. ויש בהם שעם יין דלא נפקא מכל אשר יעשה מגפן היין ונמנה ו: מכשם. מקום קביעות השן בדבר טמא. למי החמור שאלמלא הוא היה מת בצמא: רום ה'. רום נצוה ששרתה על יעקב

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) אדרעי פ"א, (ב) לקמן פ"ה,
(ג) וז"ל לבנות וכו' כחשבה
שנחשבות וכן בעי' אהל
בחושפיהם וכו' איהם גנות
(ד) רש"ל פ"א, (ה) ע"י מוס'
לקמן י"א, ד"ה מרס,
(ו) ומספחה פ"א, (ז) ע"י
מספחה מנייה כ"א, (ח) וכו'
כ"א, (ט) ע"י ענין לקמן
(י) וע"ש ז"ע, (כ) וכושי
בעי' י"א כ"א מסד',
(ל) וכושי כ"א, (מ) וכושי כ"א,
(נ) וכושי כ"א, (ס) פ"א פ"א,
(ע) ע"י מוס'.

הגהות הב"ח

(ב) במשנה ויסגור עשרה
נערים טעמי כלי יואל ויכור
את אבשלום ולפי שנגזר
(ג) שם ייקח יואב שלשה
שטחים: (ג) נסמא כתר
ישרות ענינו אל: (ד) שם
לקח נצח תחילת תחילת
(ה) וי"ח ד"ה ואלן בלתי
וסי' נגדלים דמי לנו וסי'
שאין לנו גדול בכבוד
קבורה כמשה כלל וסד"א:

מוסף רש"י

שלא להוציא לעז על
מים המרים. משום דהוא
אמר לה נקללה ברישא את
יריך ניפלת וגו' וסוף המים
לנדיק דרך כניסתן. דכתיב
ואתה נעמה ודבר ונפלה
יריכה, לכן הוצרך להודיע
תחלה שהמים דרך כניסתן
ינדקו (לקמן ע"ה).
מקשקשת. כתיב נלפ"ו
(ד"ה ע"ה).

תוספות שאנץ'

וכן מצעו בקין נתן ענין
באמונה יחידה שגילדו
עם הבל ושתי אהרן
גילדו עם דהבת את אחי
את הבל עם אחי
רבינו. קרה על כהנה
ובעל בעלם בבמות של
גילדו כלל ישראל ותר
מקור שבהן גילדו שר
כר' אבי שפול משה
בעתה. דוא אבי הרועים
גילדו בשפוליהם היה
ותקדו בזה דור כהנה
ראויין כן ליש את המלמ
ואמר בהנה כן חלל
הפסוק הזה אמר דוא
בשן דור ואחיהם
עניו במלות דארמין
אה את צהא משה
ומכור שעתה למלך.
נחיו בבמות של ענן
עצות אשכולם
התר אהיה
אביש
התר ועוריהו בכהנה
ודעתה ודחה כהנה
ליה. ענב לב אבי וכל
שר דין ש פה אהרן
ואשכלם את דורי. אלה
את אשכולם וכל אהרן
איש (ואה) והנה
בירושל (דוטת) שעל ידי
צדוד אהרן הלוט מע
אמר לו כחול יש שילכו
עמי אלה שיש שבה
וכחל לו דורו משה
והחלמן ש דוד לשמן
על שכן מהים אהרן

וכולן ראשי סנהדרא
 הרי גנב לב אביו ולב
 ביד. ליה: תחלת קלקולו
 מיהא בעזה היה. פ"ה
 וההוא דתמנת לאו קלקול
 הוא כולי האי שלקח
 לו לאשה ולא בא עליה
 בזנות. ל"ה. וכן איכא
 בירושלמי ואע"י דגריה
 היתה שמא בעיננה בא
 עליה אבי ההיא דעזא לא
 היה דרך נשואין אלא דרך